

Arrest

nr. 317 421 van 27 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 november 2013 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 27 januari 2014.

1.2. Op 21 februari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

1.3. Op 31 augustus 2016 werd verzoeker opgeroepen voor een nieuw gehoor wegens een nieuw element waardoor de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Verzoeker werd op het CGVS gehoord op 22 september 2016.

1.5. Op 29 oktober 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

1.6. Op 5 juli 2021 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het CGVS gehoord op 3 januari 2022.

1.7. De commissaris-generaal verklaarde dit volgend verzoek op 3 februari 2022 niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Bij arrest nr. X van 3 augustus 2022 vernietigde de Raad voormelde beslissing.

1.9. Op 8 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende op 28 november 2013 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties onder de naam A. M. en u verklaarde toen de Syrische nationaliteit te bezitten en een soenniet van Koerdische origine te zijn. U beweerde geboren te zijn op (...) 1968 in Kamishli doch op jonge leeftijd te zijn verhuisd naar Damascus, meer bepaald naar de wijk Rukn ad-Din. Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legde u kopieën neer van 2 pagina's uit uw familieboekje alsook een kopie van uw rijbewijs.

Op 25 februari 2014 werd u door het CGVS erkend als vluchteling. Op 13 november 2014 werd aan uw zogenaamde echtgenote R. A. (CGVS (...)) en aan uw zogenaamde kinderen die op dat moment in Libanon verbleven, een gezinsherenigingsvisum afgeleverd. Op 15 november 2014 kwamen zij aan in België. Op 12 november 2014 diende R. A. een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 23 januari 2015 heeft het CGVS haar als vluchteling erkend. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er op 5 november 2015 een persoon genaamd A. M. (CGVS (...)), geboren te Kamishli op (...) 1968, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten. Deze persoon verklaarde te zijn gehuwd op (...) 1996 met R. A. (geboren op (...) 1979 te Kherbat). Hij verklaarde drie kinderen te hebben: een dochter A. geboren op (...) 1997 en twee zonen A. K. en M. respectievelijk geboren op (...) 2000 en (...) 2002 te Damascus. Deze vaststelling, namelijk dat een andere persoon met exact dezelfde identiteitsgegevens als de uwe een verzoek om internationale bescherming had ingediend, maakte dat het CGVS de procedure tot heroverweging van uw beschermingsstatus opende en wel omwille van onduidelijkheden aangaande uw identiteitsgegevens. In het kader van deze heroverwegingsprocedure legde u een kopie van de identiteitskaart van B. M., de zoon van uw broer Y. M. (...), neer, alsook een kopie van de identiteitskaart van uw vader A. M. en een kopie van de identiteitskaart van uw broer F. M.. U bleef vasthouden aan uw verklaringen dat u A. M. bent, de persoon die u ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming dd. 28 november 2013 beweerde te zijn en u stelde dat uw broer psychologische problemen heeft en dat hij uw vrouw en uw kinderen als de zijne zou hebben opgegeven.

Op 30 oktober 2019 besloot het CGVS om uw vluchtelingenstatus in te trekken steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Uw vluchtelingenstatus werd u destijds immers toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor uw erkenning als vluchteling, zijnde uw identiteit. Dit toont aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van de vluchtelingenstatus op fundamentele wijze ondermijnd. Het CGVS kon geen enkel geloof meer hechten aan uw beweerde identiteit. Gezien u bovendien bewust naliet uw daadwerkelijke identiteit kenbaar te maken aan het CGVS, maakte u het onmogelijk een inschatting te maken van uw nood aan internationale bescherming. Uw vluchtelingenstatus werd ingetrokken en u ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Eind juni 2021 bent u naar Nederland gegaan omdat uw Belgische verblijfsvergunning was ingetrokken. U hebt er een verzoek om internationale bescherming ingediend maar de Nederlandse instanties zouden direct hebben gezien dat uw vingerafdrukken reeds in België geregistreerd waren. U hebt opvang gekregen in het Nederlandse Budel, maar zes dagen later besloot u met de trein terug te keren naar België.

Op 5 juli 2021 diende u bij de bevoegde Belgische instanties een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde hierbij dat u R. M. heet, dat u geboren bent op (...) 1964 in Kamishli, dat u de Syrische nationaliteit bezit en van Koerdische origine bent. Uw laatste adres in Syrië was in de Rukn adDin wijk in Damascus.

U verklaarde dat u in 1988 in Denemarken een verzoek om internationale bescherming had ingediend als Koerd zonder nationaliteit. U zou zijn opgesloten zodat u uw nationaliteit zou opbiechten en na uw vrijlating zou u in 1988 naar Zweden zijn gegaan. In 1987, 1988 of 1990 werd u in Zweden erkend als vluchteling naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming dat u had ingediend onder de naam K. Z. A., een

Iraaks staatsburger van Koerdische origine, geboren op (...) 1966 in Zakho. U verklaarde dat de Zweedse instanties op de hoogte zijn van het feit dat u onder een valse identiteit een verzoek had ingediend en dat zij uw verblijfsvergunning hebben ingetrokken nadat ze te weten waren gekomen dat u in België om internationale bescherming had verzocht onder de identiteit A. M., een Syrisch staatsburger. De Zweedse autoriteiten zouden u in 2016 of 2017 ondervraagd hebben en 14 dagen hebben opgesloten.

U hebt in Zweden een dochter verwekt bij een Zweedse vrouw. Uw dochter K. heeft de Zweedse nationaliteit en zij is twintig jaar oud. U hebt nog contact met uw dochter, maar niet meer met haar moeder.

Voorts verklaarde u dat u in het kader van uw eerste verzoek in België dd. 28 november 2013 had beweerd uw broer te zijn omdat u hem wou helpen omdat er in zijn regio veel bombardementen en beschietingen waren.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u uw Zweedse vluchtelingenpaspoort (geldig van 5 november 2012 tot 5 november 2017) en Zweedse identiteitskaart (geldig van 14 maart 2011 tot 14 maart 2016) neer, een uittreksel uit het Syrische bevolkingsregister met vertaling, een foto van de Zweedse identiteitskaart van uw vader A. M., foto's van verschillende pagina's uit het familieboekje van uw vader, foto's van de Zweedse identiteitskaart van uw zus G. M., foto's van de Belgische identiteitskaart van uw broer I. M., foto's van de verblijfsvergunning van F. M. en een badge van het opvangcentrum in Budel (Nederland). Na het persoonlijk onderhoud bezorgde uw advocaat twee e-mails dd. 06.01.2022 die bijkomende foto's uit het familieboekje bevatten, alsook foto's van de identiteitskaarten van A. M., G. M., I. M. en F. M. die u al tijdens het persoonlijk onderhoud had neergelegd, alsook twee mailberichten van I. en B., foto's die werden verzonden door hen en een screenshot van een internetpagina.

Op 3 februari 2022 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek omdat u geen nieuw element had aangebracht dat de kans aanzienlijk groter maakte dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. Op 3 augustus 2022 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS in haar arrest nummer 275 724. Tijdens de terechtzitting legde u het originele familieboekje van uw vader A. neer. Op 18 januari 2023 nam het CGVS opnieuw een beslissing niet-ontvankelijk verzoek maar op 6 maart 2023 besloot het CGVS deze beslissing in te trekken. Op 22 maart 2023 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek ontvankelijk.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondig onderzoek van alle motieven in uw dossier dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat het CGVS op 30 oktober 2019 een beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus heeft genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerdte identiteit die u had opgegeven in het kader van uw eerste verzoek. Gezien u bewust naliet uw daadwerkelijke identiteit kenbaar te maken aan het CGVS, maakte u het onmogelijk een inschatting te maken van uw nood aan internationale bescherming. De commissaris-generaal verkeerde namelijk in het ongewisse met betrekking tot uw identiteit, het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moest onderzoeken, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen, maakte u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U diende geen beroep in tegen deze beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus. Bijgevolg restten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot deze beslissing en staat de beoordeling ervan vast.

Met betrekking tot de nieuwe verklaringen die u aflegt over uw identiteit en nationaliteit, moet worden vastgesteld dat deze niet kunnen overtuigen. U verklaart dat u in 1987, 1988 of 1990 werd erkend als vluchteling in Zweden naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming dat u had ingediend onder de naam K. Z. A., een Iraaks staatsburger van Koerdische origine, geboren op (...) 1966 in Zakho. U legt de originele Zweedse identiteitskaart en het originele Zweedse vreemdelingenpaspoort neer dat u hebt gekregen nadat Zweden u als vluchteling had erkend. U verklaart echter dat u K. Z. A. niet bent maar dat dit een valse identiteit is die u destijds had gebruikt om in Zweden asiel aan te vragen. U verklaart dat de Zweedse instanties op de hoogte zijn van het feit dat u destijds onder een valse identiteit een verzoek had

ingediend en dat zij uw verblijfsvergunning hebben ingetrokken nadat ze te weten waren gekomen dat u in België om internationale bescherming had verzocht onder de naam A. M., een Syrisch staatsburger. Deze verklaringen kunnen echter niet overtuigen en wel om volgende redenen. Dat u K. Z. A. niet bent en dat u zich in Zweden hebt bediend van een frauduleuze nationaliteit en identiteit, is een bewering die u niet staft. Dat de Zweedse autoriteiten uw Zweedse verblijfsvergunning hebben ingetrokken nadat ze te weten waren gekomen dat u in België om internationale bescherming had verzocht onder de identiteit Ah. M., een Syrisch staatsburger, is eveneens een blote bewering. Wanneer u op het CGVS bovendien wordt gevraagd of de Zweedse instanties op de hoogte zijn dat u een valse identiteit hebt gebruikt, antwoordt u dat het CGVS dat aan 'hen' moet vragen. Het hoeft geen betoog dat dit antwoord allerminst kan overtuigen en getuigt van weinig medewerking. U daarop gevraagd of u weet hebt van het feit dat de Zweedse autoriteiten op de hoogte zijn van uw valse verklaringen, antwoordt u in vage bewoordingen dat zij een inlichtingendienst hebben die dat weet. U daarop gevraagd of u veronderstelt dan wel zeker weet of de Zweedse instanties op de hoogte zijn, antwoordt u dat ze het weten want ze hebben u 25 jaar lang niet de Zweedse nationaliteit gegeven (CGVS 03.01.2022, pp. 9-10). Deze vage verklaringen die louter gebaseerd zijn op veronderstellingen kunnen totaal niet overtuigen. Wanneer u tijdens een tweede onderhoud op het CGVS opnieuw wordt gevraagd of Zweden effectief op de hoogte is dat u een valse identiteit zou hebben gebruikt, antwoordt u dat u in Zweden door de politie werd tegengehouden en dat u toen uw Belgische verblijfskaart had afgegeven en dat ze toen hebben vastgesteld dat u in Zweden onder een andere identiteit gekend was en dat u toen twintig dagen werd vastgehouden voor ondervraging. Na twintig dagen werd u vrijgelaten maar uw paspoort en verblijfsvergunning zouden zijn ingehouden. Niet alleen is het niet ernstig dat u dergelijke gebeurtenis pas bij een tweede interview te berde brengt, terwijl u in het interview daarvoor ook expliciet de vraag werd gesteld en er dus redelijkerwijze van u mag verwacht worden dat u van in het begin duidelijkheid en klaarheid schept hierover. Dat u in een daaropvolgend gehoor bij dezelfde vragen met een nieuwe versie van de feiten op de proppen komt, is dan ook absoluut niet ernstig te noemen en doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Dat u in Zweden twintig dagen lang in detentie zat en dat uw identiteitsstukken toen werden ingehouden is bovendien opnieuw een blote bewering. U legt geen bewijzen neer dat dit effectief gebeurd is (CGVS 31.05.2023, p. 5). Bovendien dient vastgesteld dat uit de informatie in uw administratieve dossier blijkt dat u in Zweden wel degelijk nog steeds gekend bent als K. Z. A., een Iraaks staatsburger, geboren op (...).1966. De Zweedse instanties hebben het CGVS geïnformeerd dat u op 21.12.1988 asiel had aangevraagd in hun land, dat u op 29.1.1998 een permanente verblijfsvergunning was toegekend en dat uw verblijfsvergunning op 07.01.2016 werd ingetrokken omdat u niet in Zweden woonachtig was. De Zweedse autoriteiten maken helemaal geen melding van een intrekking van uw verblijfsvergunning omdat u identiteitsfraude had gepleegd. Dat u niet de Iraakse K. Z. A. zou kunnen zijn, hebt u gezien het geheel van voorgaande observaties niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft uw nieuwe verklaringen dat uw echte naam niet Ah. M. is, maar dat u in werkelijkheid R. M. bent, dat u geboren bent op (...) 1964 in Kamishli, dat u de Syrische nationaliteit bezit en van Koerdische origine bent, rijst vooreerst de vraag waarom u, mochten deze verklaringen op enige waarheid berusten, niet tijdens de procedure tot heroverweging van uw beschermingsstatus de ware toedracht over uw identiteit aan het CGVS heeft verteld. U vergoelijkt uw nalatige houding door te stellen dat u eigenwaarde heeft en dat u enkel op eigen initiatief wou toegeven en niet onder druk (CGVS 03.01.2022, p. 11). Het hoeft geen betoog dat deze uitleg totaal onacceptabel is en geenszins kan aanvaard worden als een geldige verschoningsgrond. In dit verband wil het CGVS nogmaals benadrukken dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden. Zoals blijkt uit het voorgaande, komt u echter geenszins tegemoet aan deze plicht tot medewerking die op u rust. Het CGVS benadrukt dat u hiervoor zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt en dat u door uw houding zelf het onderzoek onmogelijk maakt naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die u mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat u mogelijk zou lopen. Dat u nu pas uw ware identiteit zou hebben willen onthullen, is dan ook niet ernstig te nemen. U had dit reeds veel eerder in uw asielpprocedure kunnen aanbrengen, temeer het CGVS u in 2016 persoonlijk heeft gehoord in het kader van de procedure tot heroverweging van uw status en u daarbij reeds werd geconfronteerd met uw bedrieglijke verklaringen en u meermaals werd gewezen op het belang om uw identiteit aan te tonen met originele stukken. Zo werd u tijdens het gehoor van 22.09.2016 gevraagd om binnen de vijf dagen originele identiteitsdocumenten neer te

leggen. U antwoordde daarop dat u geen identiteitsdocumenten had (CGVS dd. 22.09.2016, p. 5-7). Dat u pas in het kader van uw tweede verzoek van 5 juli 2021, met name ongeveer vijf jaar na datum, een origineel identiteitsstuk voorlegt, namelijk een origineel individueel uittreksel uit het Syrische bevolkingsregister met bijkomende vertaling, is allerminst ernstig te noemen. Wat betreft het laattijdige neerleggen van dit stuk, verklaart u dat u het niet eerder hebt neergelegd omdat u het niet eerder had, maar deze uitleg kan niet overtuigen, daar uit uw verklaringen blijkt dat ene B. M. die de zoon van uw broer zou zijn, dit uittreksel zou hebben aangevraagd door te bellen naar iemand die voor de Syrische ambassade in Brussel werkt (CGVS 03.01.2022, pp. 4-6) en zich aldus de vraag kan worden gesteld waarom u nooit eerder aan een van uw familieleden kon hebben gevraagd om voor u een identiteitsstuk bij de Syrische ambassade te regelen. Uw weinig proactieve houding valt hierbij op en dit ondermijnt uw geloofwaardigheid. Ter volledigheid dient opgemerkt dat uit de informatie die is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat zowat alle Syrische documenten op de zwarte markt te koop zijn en dat de bewijswaarde van dergelijke Syrische documenten bijgevolg bijzonder relatief is. Volgens de landeninformatie waarop het CGVS zich baseert is het best mogelijk dat u een authentiek document neerlegt, maar dat de persoonlijke informatie die erop vermeld staat vals of onjuist is. In Syrië is er immers corruptie op alle mogelijke niveaus en dat dit leidt tot onregelmatigheden, ook bij de afgifte van documenten. Het loutere neerleggen van dit stuk, dat geen sluitend bewijs kan vormen voor uw identiteit, zonder dat u een geldige reden heeft voor het laattijdige neerleggen ervan, volstaat dan ook niet om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw identiteit recht te zetten.

Voorts dient vastgesteld dat u tot op heden uw eigen familieboekje niet heeft neergelegd en dat u pas tijdens de terechtzitting bij de RvV een origineel familieboekje neerlegt dat aan uw vader A. M. zou toebehoren (zie arrest nummer 271 264). Wat betreft het voorleggen van dit familieboekje van uw vader dient vooreerst opgemerkt dat u geen geldige reden opgeeft voor het laattijdig neerleggen van dit stuk. Er dient nochtans vastgesteld dat het CGVS u reeds op 22.11.2016 via een aangetekend schrijven heeft verzocht om het originele familieboekje van u en van uw vader voor te leggen ter staving van uw asielrelaas. In dit aangetekend schrijven werd u verzocht om een volledige kopie over te maken en schriftelijk te verduidelijken waarom u het originele document niet kon voorleggen mocht u niet in de mogelijkheid verkeren om dit voor te leggen en dit verzoek heeft u genegeerd. Wanneer u begin 2022, met name ruim vijf jaar na dit aangetekend schrijven, tijdens een onderhoud met het CGVS opnieuw wordt gevraagd naar het originele familieboekje van uw vader, stelt u dat het originele familieboekje in Zweden ligt en dat uw broer in Zweden de documenten van uw vader niet per post wil opsturen omdat hij ze niet wil verliezen (CGVS 03.01.2022, pp. 5 & 13). Dat u het originele familieboekje dat aan uw vader zou toebehoren pas later in de beroepsprocedure bij de RvV neerlegt is dan ook geen aanvaardbare houding en allerminst ernstig te noemen. Nogmaals wenst het CGVS erop te wijzen dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. U verschaft geen enkele dienstige uitleg voor het bijzonder laattijdig voorleggen van dit origineel stuk. Zo stelt u dat het geen persoonlijk document is van u alleen maar dat het de hele familie toebehoort, en dat uw vader overleden is en dat jullie het nog steeds moeilijk hebben met het zien van zijn foto in het boekje, en dat uw broer wiens gezin in Zweden verblijft en waar het familieboekje zich bevond, in Servië studeert en examens had, doch zijn dit geen bevredigende verklaringen waarom u dit originele stuk pas in deze fase van de procedure hebt aangebracht (CGVS 31.05.2023, pp. 3-4). Daarenboven dient erop gewezen dat de bewijswaarde van dit document nihil is. Tijdens het onderhoud met het CGVS in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus had u reeds een kopie van dit familieboekje neergelegd om toen aan te tonen dat u Ah. M. bent, terwijl u ditmaal het origineel familieboekje neerlegt om aan te tonen dat u R. M. bent en dat Ah. M. uw broer is. Dat u met hetzelfde familieboekje twee keer tracht een andere identiteit aan te tonen is dan ook een overduidelijk bewijs dat de bewijswaarde van dit document nihil is. Het familieboekje bevat bovendien enkel een foto van het gezinshoofd, in casu is dat A. M., maar van de andere gezinsleden (de echtgenote van A. en zijn kinderen) geeft het familieboekje louter een weerslag van de naam, geboortedatum- en plaats en plaats van register (CGVS, p. 4). Het familieboekje bevat geen biometrische gegevens van de echtgenote en kinderen. Dat u zodoende R. M., het tweede kind zou zijn, kan dan ook niet als bewezen worden beschouwd. Evenmin kan door het louter neerleggen van dit boekje als bewezen worden beschouwd dat A. M. uw vader is. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw identiteit, hebben evenmin bewijswaarde. Voor wat betreft de gefotografeerde pagina's uit het familieboekje van uw zogenaamde vader A. kan dezelfde conclusie worden getrokken. Voor wat betreft de kopieën van de Zweedse identiteitskaart van uw zogenaamde vader, van de Zweedse identiteitskaart van uw zogenaamde zus G. M., van de verblijfsvergunning van F. M. en van de Belgische identiteitskaart van uw zogenaamde broer I. M. dient vastgesteld dat dit louter kopieën zijn waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Deze identiteitsstukken kunnen in originele versie bovendien hoogstens de identiteit van deze personen aantonen, niets meer en niets minder, zij tonen op geen enkele wijze aan dat u aan deze personen verwant zou zijn daar enige verwantschap niet uit deze stukken kan worden afgeleid. Hun identiteitsstukken kunnen evenmin op geen enkele wijze aantonen dat u daadwerkelijk R. M. bent, de persoon die u beweert te zijn. De foto's die aan de e-mail van uw advocaat dd. 06.01.2022 zijn toegevoegd, hebben evenmin bewijswaarde daar deze foto's louter een indicatie zijn dat u de personen kent met wie u op de foto's staat, niets meer en niets minder, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat er sprake is van een

familiale band. De e-mails waarin de afzenders bevestigen dat u hun broer bent, hebben evenmin bewijskracht daar deze e-mails duidelijk ter uwe behoefte zijn opgesteld en bijgevolg geen objectieve bewijswaarde hebben.

Tot slot dienen nog enkel stukken te worden besproken. Uw badge van het opvangcentrum in Budel (Nederland) is louter een indicatie dat u in Nederland om internationale bescherming hebt verzocht, niets meer en niets minder, en dit wordt niet betwist. Hoewel deze badge uw foto en identiteitsgegevens bevat, kan dit niet beschouwd worden als een sluitend bewijs van uw identiteit daar dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. De screenshot van de internetpagina die toegevoegd is aan de e-mail van uw advocaat dd. 06.01.2022 bevat een tekst in het Arabisch en een foto van een enkele voertuigen en ook hieruit kan niet afgeleid worden wie u bent en waar u vandaan komt.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat het CGVS tot op heden in het ongewisse is betreffende uw daadwerkelijke identiteit, waardoor u het onmogelijk maakt om een inschatting te maken van uw nood aan internationale bescherming. Bijgevolg worden u de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan de materiële motiveringsplicht in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.3.1. Verzoeker volhardt in zijn huidige tweede beschermingsverzoek in zijn Syrische identiteitsgegevens.

2.2.3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan verzoekers Syrische nationaliteit. Er wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat het CGVS tot op heden in het ongewisse is betreffende verzoekers daadwerkelijke identiteit, waardoor hij het onmogelijk maakt om een inschatting te maken van zijn nood aan internationale bescherming.

2.2.3.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asieliinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een

waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205).

De medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker houdt in dat hij alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt en dat hij zijn volledige medewerking verleent aan de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

Het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

De bewijslast rust dus in beginsel bij verzoeker zelf, van wie wordt verwacht dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen.

Identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een procedure om internationale bescherming. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan worden beoordeeld. Zowel voor de erkenning als vluchteling als voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is het van cruciaal belang om het 'land van herkomst' (d.i. land van nationaliteit of, indien staatloos, het land van gewoonlijk verblijf) van de verzoeker om internationale bescherming vast te stellen, gelet op de rol van internationale bescherming ter vervanging van de bescherming die normaliter door de nationale overheid wordt verstrekt.

Bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming is het dus van belang te bepalen in welk land van herkomst verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is immers het werkelijke land van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging of ernstige schade en de mogelijkheden tot nationale bescherming zullen worden onderzocht. Er mag dus van verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn land van herkomst, nationaliteit en verblijfplaatsen. Indien verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het land van herkomst dat hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk en maakt hij eveneens de aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

2.2.3.4. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat:

i) Vooreerst dient benadrukt te worden dat het CGVS op 30 oktober 2019 een beslissing tot intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus heeft genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde identiteit die hij had opgegeven in het kader van zijn eerste verzoek. Gezien verzoeker bewust naliet zijn daadwerkelijke identiteit kenbaar te maken aan het CGVS, maakte hij het onmogelijk een inschatting te maken van zijn nood aan internationale bescherming. De commissaris-generaal verkeerde namelijk in het ongewisse met betrekking tot verzoekers identiteit, het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moest onderzoeken, alsook de werkelijke redenen die hem ertoe hebben aangezet dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het verzoek vormt, te verzwijgen, maakte verzoeker door zijn eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Bijgevolg restten er hem geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot deze beslissing en staat de beoordeling ervan vast.

ii) Met betrekking tot de nieuwe verklaringen die verzoeker aflegt over zijn identiteit en nationaliteit, moet worden vastgesteld dat deze niet kunnen overtuigen. Verzoeker verklaart dat hij in 1987, 1988 of 1990 werd erkend als vluchteling in Zweden naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming dat hij had ingediend onder de naam K. Z. A., een Iraaks staatsburger van Koerdische origine, geboren op (...) 1966 in Zakho. Hij legt de originele Zweedse identiteitskaart en het originele Zweedse vreemdelingenpaspoort neer dat hij heeft gekregen nadat Zweden hem als vluchteling had erkend. Verzoeker verklaart echter dat hij K. Z. A. niet is maar dat dit een valse identiteit is die hij destijds had gebruikt om in Zweden asiel aan te vragen. Verzoeker verklaart dat de Zweedse instanties op de hoogte zijn van het feit dat hij destijds onder een valse identiteit een verzoek had ingediend en dat zij zijn verblijfsvergunning hebben ingetrokken nadat ze te weten waren gekomen dat hij in België om internationale bescherming had verzocht onder de naam A. M., een Syrisch staatsburger. Deze verklaringen kunnen echter niet overtuigen en wel om volgende redenen. Dat verzoeker K. Z. A. niet is en dat hij zich in Zweden heeft bediend van een frauduleuze nationaliteit en identiteit, is een bewering die hij niet staft. Dat de Zweedse autoriteiten zijn Zweedse verblijfsvergunning hebben ingetrokken nadat ze te weten waren gekomen dat verzoeker in België om internationale bescherming had verzocht onder de identiteit Ah. M., een Syrisch staatsburger, is eveneens een blote bewering. Wanneer verzoeker op het CGVS bovendien wordt gevraagd of de Zweedse instanties op de hoogte zijn dat hij een valse identiteit heeft gebruikt, antwoordt hij dat het CGVS dat aan 'hen' moet vragen. Het hoeft geen betoog dat dit antwoord allerminst kan overtuigen en getuigt van weinig medewerking. Verzoeker daarop gevraagd of hij weet heeft van het feit dat de Zweedse autoriteiten op de hoogte zijn van

zijn valse verklaringen, antwoordt in vage bewoordingen dat zij een inlichtingendienst hebben die dat weet. Verzoeker daarop gevraagd of hij veronderstelt dan wel zeker weet of de Zweedse instanties op de hoogte zijn, antwoordt dat ze het weten want ze hebben hem 25 jaar lang niet de Zweedse nationaliteit gegeven. Deze vage verklaringen die louter gebaseerd zijn op veronderstellingen kunnen totaal niet overtuigen. Wanneer verzoeker tijdens een tweede onderhoud op het CGVS opnieuw wordt gevraagd of Zweden effectief op de hoogte is dat hij een valse identiteit zou hebben gebruikt, antwoordt hij dat hij in Zweden door de politie werd tegengehouden en dat hij toen zijn Belgische verblijfskaart had afgegeven en dat ze toen hebben vastgesteld dat hij in Zweden onder een andere identiteit gekend was en dat hij toen twintig dagen werd vastgehouden voor ondervraging. Na twintig dagen werd hij vrijgelaten maar verzoekers paspoort en verblijfsvergunning zouden zijn ingehouden. Niet alleen is het niet ernstig dat verzoeker dergelijke gebeurtenis pas bij een tweede interview te berde brengt, terwijl hem in het interview daarvoor ook expliciet de vraag werd gesteld en er dus redelijkerwijze van hem mag verwacht worden dat hij van in het begin duidelijkheid en klaarheid schept hierover. Dat verzoeker in een daaropvolgend gehoor bij dezelfde vragen met een nieuwe versie van de feiten op de proppen komt, is dan ook absoluut niet ernstig te noemen en doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Dat verzoeker in Zweden twintig dagen lang in detentie zat en dat zijn identiteitsstukken toen werden ingehouden is bovendien opnieuw een blote bewering. Verzoeker legt geen bewijzen neer dat dit effectief gebeurd is. Bovendien dient vastgesteld dat uit de informatie in verzoekers administratieve dossier blijkt dat hij in Zweden wel degelijk nog steeds gekend is als K. Z. A., een Iraaks staatsburger, geboren op (...)1966. De Zweedse instanties hebben het CGVS geïnformeerd dat verzoeker op 21.12.1988 asiel had aangevraagd in hun land, dat hij op 29.1.1998 een permanente verblijfsvergunning was toegekend en dat zijn verblijfsvergunning op 07.01.2016 werd ingetrokken omdat hij niet in Zweden woonachtig was. De Zweedse autoriteiten maken helemaal geen melding van een intrekking van verzoekers verblijfsvergunning omdat hij identiteitsfraude had gepleegd. Dat verzoeker niet de Iraakse K. Z. A. zou kunnen zijn, heeft verzoeker gezien het geheel van voorgaande observaties niet aannemelijk gemaakt.

iii) Wat betreft verzoekers nieuwe verklaringen dat zijn echte naam niet Ah. M. is, maar dat hij in werkelijkheid R. M. is, dat hij geboren is op (...) 1964 in Kamishli, dat hij de Syrische nationaliteit bezit en van Koerdische origine is, rijst vooreerst de vraag waarom hij, mochten deze verklaringen op enige waarheid berusten, niet tijdens de procedure tot heroverweging van zijn beschermingsstatus de ware toedracht over zijn identiteit aan het CGVS heeft verteld. Verzoeker vergoelijkt zijn nalatige houding door te stellen dat hij eigenwaarde heeft en dat hij enkel op eigen initiatief wou toegeven en niet onder druk. Het hoeft geen betoog dat deze uitleg totaal onacceptabel is en geenszins kan aanvaard worden als een geldige verschoningsgrond. In dit verband wil het CGVS nogmaals benadrukken dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asieliinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden. Zoals blijkt uit het voorgaande, komt verzoeker echter geenszins tegemoet aan deze plicht tot medewerking die op hem rust. Het CGVS benadrukt dat verzoeker hiervoor zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt en dat hij door zijn houding zelf het onderzoek onmogelijk maakt naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen. Dat verzoeker nu pas zijn ware identiteit zou hebben willen onthullen, is dan ook niet ernstig te nemen. Verzoeker had dit reeds veel eerder in zijn asielpprocedure kunnen aanbrengen, temeer het CGVS hem in 2016 persoonlijk heeft gehoord in het kader van de procedure tot heroverweging van zijn status en verzoeker daarbij reeds werd geconfronteerd met zijn bedrieglijke verklaringen en hij meermaals werd gewezen op het belang om zijn identiteit aan te tonen met originele stukken. Zo werd verzoeker tijdens het gehoor van 22.09.2016 gevraagd om binnen de vijf dagen originele identiteitsdocumenten neer te leggen. Verzoeker antwoordde daarop dat hij geen identiteitsdocumenten had. Dat verzoeker pas in het kader van zijn tweede verzoek van 5 juli 2021, met name ongeveer vijf jaar na datum, een origineel identiteitsstuk voorlegt, namelijk een origineel individueel uittreksel uit het Syrische bevolkingsregister met bijkomende vertaling, is allerm minst ernstig te noemen. Wat betreft het laattijdige neerleggen van dit stuk, verklaart verzoeker dat hij het niet eerder heeft neergelegd omdat hij het niet eerder had, maar deze uitleg kan niet overtuigen, daar uit zijn verklaringen blijkt dat ene B. M. die de zoon van zijn broer zou zijn, dit uittreksel zou hebben aangevraagd door te bellen naar iemand die voor de Syrische ambassade in Brussel werkt en zich aldus de vraag kan worden gesteld waarom verzoeker nooit eerder aan een van zijn familieleden kon hebben gevraagd om voor hem een identiteitsstuk bij de Syrische ambassade te regelen. Verzoekers weinig proactieve houding valt hierbij op en dit ondermijnt zijn geloofwaardigheid. Ter volledigheid dient opgemerkt dat uit de informatie die is toegevoegd aan het

administratieve dossier blijkt dat zowat alle Syrische documenten op de zwarte markt te koop zijn en dat de bewijswaarde van dergelijke Syrische documenten bijgevolg bijzonder relatief is. Volgens de landeninformatie waarop het CGVS zich baseert is het best mogelijk dat verzoeker een authentiek document neerlegt, maar dat de persoonlijke informatie die erop vermeld staat vals of onjuist is. In Syrië is er immers corruptie op alle mogelijke niveaus en dat dit leidt tot onregelmatigheden, ook bij de afgifte van documenten. Het loutere neerleggen van dit stuk, dat geen sluitend bewijs kan vormen voor verzoekers identiteit, zonder dat hij een geldige reden heeft voor het laattijdige neerleggen ervan, volstaat dan ook niet om de ongelofwaardigheid van zijn verklaringen betreffende zijn identiteit recht te zetten.

iv) Voorts dient vastgesteld dat verzoeker tot op heden zijn eigen familieboekje niet heeft neergelegd en dat hij pas tijdens de terechtzitting bij de Raad een origineel familieboekje neerlegt dat aan zijn vader A. M. zou toebehoren (zie arrest nummer 271 264). Wat betreft het voorleggen van dit familieboekje van zijn vader dient vooreerst opgemerkt dat verzoeker geen geldige reden opgeeft voor het laattijdig neerleggen van dit stuk. Er dient nochtans vastgesteld dat het CGVS verzoeker reeds op 22.11.2016 via een aangetekend schrijven heeft verzocht om het originele familieboekje van hem en van zijn vader voor te leggen ter staving van zijn asielrelaas. In dit aangetekend schrijven werd verzoeker verzocht om een volledige kopie over te maken en schriftelijk te verduidelijken waarom hij het originele document niet kon voorleggen mocht hij niet in de mogelijkheid verkeren om dit voor te leggen en dit verzoek heeft hij genegeerd. Wanneer verzoeker begin 2022, met name ruim vijf jaar na dit aangetekend schrijven, tijdens een onderhoud met het CGVS opnieuw wordt gevraagd naar het originele familieboekje van zijn vader, stelt hij dat het originele familieboekje in Zweden ligt en dat zijn broer in Zweden de documenten van zijn vader niet per post wil opsturen omdat hij ze niet wil verliezen. Dat verzoeker het originele familieboekje dat aan zijn vader zou toebehoren pas later in de beroepsprocedure bij de Raad neerlegt is dan ook geen aanvaardbare houding en allerminst ernstig te noemen. Nogmaals wenst het CGVS erop te wijzen dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker verschaft geen enkele dienstige uitleg voor het bijzonder laattijdig voorleggen van dit origineel stuk. Zo stelt verzoeker dat het geen persoonlijk document is van hem alleen maar dat het de hele familie toebehoort, en dat zijn vader overleden is en ze het nog steeds moeilijk hebben met het zien van zijn foto in het boekje, en dat zijn broer wiens gezin in Zweden verblijft en waar het familieboekje zich bevond, in Servië studeert en examens had, doch zijn dit geen bevredigende verklaringen waarom hij dit originele stuk pas in deze fase van de procedure heeft aangebracht. Daarenboven dient erop gewezen dat de bewijswaarde van dit document nihil is. Tijdens het onderhoud met het CGVS in het kader van de heroverweging van zijn vluchtelingenstatus had verzoeker reeds een kopie van dit familieboekje neergelegd om toen aan te tonen dat hij Ah. M. is, terwijl hij ditmaal het origineel familieboekje neerlegt om aan te tonen dat hij R. M. is en dat Ah. M. zijn broer is. Dat verzoeker met hetzelfde familieboekje twee keer tracht een andere identiteit aan te tonen is dan ook een overduidelijk bewijs dat de bewijswaarde van dit document nihil is. Het familieboekje bevat bovendien enkel een foto van het gezinshoofd, in casu is dat A. M., maar van de andere gezinsleden (de echtgenote van A. en zijn kinderen) geeft het familieboekje louter een weerslag van de naam, geboortedatum- en plaats van plaats van register. Het familieboekje bevat geen biometrische gegevens van de echtgenote en kinderen. Dat verzoeker zodoende R. M., het tweede kind zou zijn, kan dan ook niet als bewezen worden beschouwd. Evenmin kan door het louter neerleggen van dit boekje als bewezen worden beschouwd dat A. M. verzoekers vader is. De overige documenten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn identiteit, hebben evenmin bewijswaarde. Voor wat betreft de gefotografeerde pagina's uit het familieboekje van zijn zogenaamde vader A. kan dezelfde conclusie worden getrokken. Voor wat betreft de kopieën van de Zweedse identiteitskaart van verzoekers zogenaamde vader, van de Zweedse identiteitskaart van zijn zogenaamde zus G. M., van de verblijfsvergunning van F. M. en van de Belgische identiteitskaart van zijn zogenaamde broer I. M. dient vastgesteld dat dit louter kopieën zijn waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Deze identiteitsstukken kunnen in originele versie bovendien hoogstens de identiteit van deze personen aantonen, niets meer en niets minder, zij tonen op geen enkele wijze aan dat verzoeker aan deze personen verwant zou zijn daar enige verwantschap niet uit deze stukken kan worden afgeleid. Hun identiteitsstukken kunnen evenmin op geen enkele wijze aantonen dat verzoeker daadwerkelijk R. M. is, de persoon die hij beweert te zijn. De foto's die aan de e-mail van verzoekers advocaat van 06.01.2022 zijn toegevoegd, hebben evenmin bewijswaarde daar deze foto's louter een indicatie zijn dat verzoeker de personen kent met wie hij op de foto's staat, niets meer en niets minder, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat er sprake is van een familiale band. De e-mails waarin de afzenders bevestigen dat verzoeker hun broer is, hebben evenmin bewijskracht daar deze e-mails duidelijk ter zijne behoefte zijn opgesteld en bijgevolg geen objectieve bewijswaarde hebben.

v) Tot slot dienen nog enkele stukken te worden besproken. Verzoekers badge van het opvangcentrum in Budel (Nederland) is louter een indicatie dat hij in Nederland om internationale bescherming heeft verzocht, niets meer en niets minder, en dit wordt niet betwist. Hoewel deze badge verzoekers foto en identiteitsgegevens bevat, kan dit niet beschouwd worden als een sluitend bewijs van zijn identiteit daar dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. De schermafdruck van de internetpagina die toegevoegd is aan de e-mail van de advocaat van 06.01.2022 bevat een tekst in het Arabisch en een foto van een enkele voertuigen en ook hieruit kan niet afgeleid worden wie verzoeker is en waar hij vandaan komt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden

door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn reeds afgelegde verklaringen in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek en bekritiseert de appreciatie en gevolgtrekkingen van het CGVS doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Door nogmaals te benadrukken dat hij ten tijde van zijn eerste beschermingsverzoek onware verklaringen heeft afgelegd alsook een andere naam/identiteit heeft gebruikt in Zweden, kan verzoeker geenszins verweerders concrete bevindingen, die steun vinden in de stukken van het dossier, ombuigen.

De Raad stipt overigens volledigheidshalve aan dat verzoeker, die volhardt R. M. te zijn met de Syrische nationaliteit, in zijn verzoekschrift dan weer aanduidt M. A. te zijn met de Iraakse nationaliteit (eerste pagina van het verzoekschrift). Dergelijke inconsistenties doen verder afbreuk aan verzoekers (algehele) geloofwaardigheid.

Waar verzoeker de neergelegde documenten beklemtoont en meent dat hiermee geen rekening werd gehouden, gaat hij volledig voorbij aan de hoger weergegeven concrete beoordeling van de aangebrachte stukken.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich geenszins heeft beperkt tot een vormelijke beoordeling omtrent kopieën en de (gebrekkige) bewijswaarde hiervan doch in de eerste plaats terdege heeft gewezen op verzoekers medewerkingsplicht, zijn nalatige houding en het gebrek aan een geldige verschoningsgrond voor de lattijdige neerlegging van de nieuwe stukken. Verzoeker wijst op de neergelegde documenten en bekritiseert verweerders vormelijke appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij die de vormelijke alsook inhoudelijke beoordeling van de documenten die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, kunnen ombuigen. Er wordt in dit verband nog aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekers betoog dat hij in de loop van de beroepsprocedure een DNA-test zal afleggen teneinde de twijfel omtrent zijn origine weg te nemen, in de huidige stand van zaken geen ander licht kan werpen op voorgaande vaststellingen nu in casu op heden geenszins dergelijke DNA-test met resultaten voorligt.

Gelet op wat voorafgaat, is in deze niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op een vluchtrelaas gebaseerd op zijn Syrische nationaliteit, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde Syrische nationaliteit en verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn daadwerkelijke identiteit.

2.2.4.2. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de Syrische nationaliteit bezit en hij geen duidelijk zicht biedt op zijn daadwerkelijke identiteit, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar. Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure om internationale bescherming zijn ware nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. Hij heeft immers de verplichting om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Een loutere verwijzing naar een beweerde, maar niet aangetoonde, nationaliteit volstaat niet.

Het komt de Raad verder niet toe om te speculeren over de werkelijke nationaliteit en identiteit van verzoeker.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat hij afkomstig is uit een land en/of regio waar geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land of deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig door het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kurmanji machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU